Сборник съдебна практика

РЕШЕНИЕ НА СЪДА (пети състав)

19 септември 2013 година*

„Преюдициално запитване — Преценка за валидност — Обща селскостопанска политика — Регламент (ЕО) № 1782/2003 — Допълнително плащане за специфични видове селскостопански практики и производство на качествена продукция — Свобода на преценка, предоставена на държавите членки — Дискриминация — Членове 32 ЕО и 34 ЕО“

По дело C-373/11,

с предмет преюдициално запитване, отправено на основание член 267 ДФЕС от Symvoulio tis Epikrateias (Гърция) с акт от 22 март 2011 г., постъпил в Съда на 13 юли 2011 г., в рамките на производството по дело

Panellinios Syndesmos Viomichanion Metapoiisis Kapnou

срещу

Ypourgos Oikonomias kai Oikonomikon,

Ypourgos Agrotikis Anaptyxis kai Trofimon,

СЪДЪТ (пети състав),

състоящ се от: г-н T. von Danwitz, председател на състав, г-н A. Rosas, г-н E. Juhász, г-н D. Šváby (докладчик) и г-н C. Vajda, съдии,

генерален адвокат: г-н N. Jääskinen,

секретар: г-жа L. Hewlett, главен администратор,

предвид изложеното в писмената фаза на производството и в съдебното заседание от 21 ноември 2012 г.,

като има предвид становищата, представени:

— за Panellinios Syndesmos Viomichanion Metapoiisis Kapnou, от адв. E. Petritsi и адв. K. Adamantopoulos, dikigoroi,

— за гръцкото правителство, от г-н I. Chalkias и г-жа S. Papaïoannou, в качеството на представители,

— за Съвета на Европейския съюз, от г-жа M. Balta, г-н E. Sitbon, г-жа M. Iosifidou и г-жа A. Westerhof Löfflerová, в качеството на представители,

* Език на производството: гръцки.

— за Европейската комисия, от г-н D. Triantafyllou и г-н G. von Rintelen, в качеството на представители,

след като изслуша заключението на генералния адвокат, представено в съдебното заседание на 6 февруари 2013 г.,

постанови настоящото

Решение

1 Преюдициалното запитване се отнася до валидността на член 69 от Регламент (ЕО) № 1782/2003 на Съвета от 29 септември 2003 година относно установяване на общи правила за схеми за директно подпомагане в рамките на Общата селскостопанска политика и за установяване на някои схеми за подпомагане на земеделски производители и за изменение на Регламенти (ЕИО) № 2019/93, (ЕО) № 1452/2001, (ЕО) № 1453/2001, (ЕО) № 1454/2001, (ЕО) 1868/94, (ЕО) № 1251/1999, (ЕО) № 1254/1999, (ЕО) № 1673/2000, (ЕИО) № 2358/71 и (ЕО) № 2529/2001 (ОВ L 270, стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 3, том 49, стр. 177).

2 Запитването е отправено в рамките на спор между Panellinios Syndesmos Viomichanion Metapoiisis Kapnou (Общогръцко сдружение на тютюнопреработвателните предприятия, наричано по-нататък „Panellinios Syndesmos“) и Ypourgos Oikonomias kai Oikonomikon (министър на икономиката и финансите) и Ypourgos Agrotikis Anaptyxis kai Trofimon (министър по въпросите на селскостопанското развитие и храните) относно допълнителни плащания, отпускани за тютюневия сектор.

Правна уредба

Правото на Съюза

3 Съображения 24 и 33 от Регламент № 1782/2003 гласяха следното:

„(24) [Повишаването на] конкурентоспособността на селското стопанство на Общността и [насърчаването на] качеството на храните и стандартите за опазване на околната среда [води до] намаляване на институционализираните цени на селскостопанските продукти и [увеличаване на] цените на производство за селските стопанства в Общността. За да се постигнат тези цели и да се насърчи едно по-пазарно ориентирано и устойчиво земеделие, е необходимо да се доведе докрай преминаването от подпомагане на производството към подпомагане на земеделския производител, като се използва система за помощ, отделена от производството за всяко стопанство. […]

[…]

(33) С цел гъвкаво да се отговори на специфични ситуации, държавите членки трябва да имат възможността да определят някакъв баланс между индивидуалните права на плащане и регионалните или националните средни стойности, както и между съществуващите плащания и единното плащане. […] Нещо повече, с цел да вземе предвид своите специфични селскостопански условия, е удачно да се даде възможност на всяка държава членка да поиска преходен период за прилагането на схемата на единното плащане, като продължава да спазва таваните на бюджета, фиксирани за схемата на единното плащане. В случаите на много сериозни нарушения на конкуренцията по време на преходния период и с цел да се осигури спазването на международните обвързаности на Общността, е удачно Комисията да може да предприема необходимите мерки за справяне с такива ситуации“.

4 В дял III, озаглавен „Схема на единно плащане“, глава 5, самата тя озаглавена „Регионално прилагане и прилагане по избор“, раздел 2, член 64, параграфи 1 и 2 от Регламент № 1782/2003 гласеше:

„1. Всяка държава членка може да вземе решение най-късно до 1 август 2004 г. да прилага на национално или на регионално равнище схемата на единно плащане, предвидена в глави 1 до 4, при условията, определени в настоящия раздел.

2. В зависимост от избора, направен от всяка държава членка, Комисията фиксира, в съответствие с процедурата, установена в член 144, параграф 2, таван за всяко от преките плащания, посочени съответно в членове 66, 67, 68 и 69.

Този таван се равнява на компонента на всеки вид пряко плащане в националния таван, посочен в член 41, умножен по процента на намаление, прилаган от държавите членки, в съответствие с членове 66, 67, 68 и 69.

Общата сума на фиксираните тавани се изважда от националните тавани, посочени в член 41, в съответствие с процедурата, предвидена в член 144, параграф 2“.

5 Член 69 от цитирания регламент, озаглавен „Прилагане по избор за специфични видове селско стопанство и производство на качествена продукция“, предвиждаше:

„Държавите членки могат да задържат до 10 % от компонента от националния таван, посочен в член 41, съответстващ на всеки сектор, посочен в приложение VI. В случаите, касаещи секторите полски култури, телешко и говеждо месо, и овче и козе месо, това задържане трябва да бъде взето предвид за целите на прилагането на максималните проценти, фиксирани съответно в членове 66, 67 и 68.

В този случай и в рамките на ограничението на тавана, определен в съответствие с член 64, параграф 2, въпросната държава членка отпуска на земеделските производители в сектора или секторите, визирани от въпросната мярка, допълнителни плащания за всяка отделна година.

Допълнителните плащания се отпускат за специфични видове селскостопански практики, които са важни за опазването или подобряването състоянието на околната среда или за подобряване на качеството и предлагането на пазара на селскостопански продукти, при условия, които следва да бъдат дефинирани от Комисията, в съответствие с процедурата, установена в член 144, параграф 2“.

6 Съгласно член 48 от Регламент (ЕО) № 795/2004 на Комисията от 21 април 2004 година за определяне на подробни правила за прилагането на схемата за единно плащане, предвидена в Регламент № 1782/2003 (ОВ L 141, стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 3, том 56, стр. 193):

„1. Допълнителното плащане, предвидено в член 69 от Регламент (ЕО) № 1782/2003, се отпуска без да се засяга член 37, параграф 3 на Регламент (ЕО) № 1257/1999 и правилата за неговото прилагане, при условие, че се спазват условията, предвидени в параграфи 2 до 6 от настоящия член.

2. Плащането се отпуска само на земеделски производители по смисъла на член 2, буква а) от Регламент (ЕО) № 1782/2003, независимо дали те са подали молби по схемата на единното плащане или — не или независимо от това дали притежават права на плащане.

3. „В сектора или секторите, които са засегнати от задържането“ означава, че плащането може да бъде поискано, по принцип, от всички земеделски производители, които по времето на подаване на молбата за получаването на допълнителното плащане и при условията, предвидени в настоящия член, произвеждат някой от продуктите, обхванати от един или повече от секторите, предвидени в приложение VI към Регламент (ЕО) № 1782/2003.

4. В случай, че плащането покрива определени видове селскостопански дейности или мерки за повишаване на качеството и подобряване на предлагането на пазара, за които не са посочени определени видове продукция, или продукцията не се обхваща пряко от нито един сектор, плащането може да бъде отпуснато при условие, че се извършва задържане във всички сектори, предвидени в приложение VI към Регламент (ЕО) 1782/2003, и че в схемата участват само земеделските производители, които спадат към някой от тези сектори, предвидени в същото това приложение.

5. В случай на прилагане на член 69 от Регламент (ЕО) № 1782/2003 на регионално равнище, задържането се изчислява на базата на компонента от плащанията във въпросните сектори на въпросния регион.

Държавите членки дефинират региона на подходящото териториално равнище в съответствие с обективни критерии и по начин, по който да се осигури равно третиране на земеделските производители и да се избегнат нарушения на пазара и в областта на конкуренцията.

6. Въпросните държави членки подават информация за подробностите, свързани с плащанията, които възнамеряват да отпускат, и по-специално условията за допустимост и засегнатите сектори, в срок най-късно до 1 август на годината, предхождаща първата година от прилагането на схемата на единното плащане.

[…]“.

7 Регламент № 1782/2003 е отменен с Регламент (ЕО) № 73/2009 на Съвета от 19 януари 2009 година за установяване на общи правила за схеми за директно подпомагане в рамките на Общата селскостопанска политика и за установяване на някои схеми за подпомагане на земеделски стопани, за изменение на регламенти (ЕО) № 1290/2005, (ЕО) № 247/2006, (ЕО) № 378/2007 и за отмяна на Регламент (ЕО) № 1782/2003 (ОВ L 30, стр. 16; Поправка, ОВ L 43, 2010 г., стр. 7). Регламент № 795/2004 също е отменен с Регламент (ЕО) № 1120/2009 на Комисията от 29 октомври 2009 година за определяне на подробни правила за прилагането на схемата за единно плащане, предвидена в дял III от Регламент № 73/2009 (ОВ L 316, стр. 1).

Гръцкото право

8 Регламент № 1782/2003 и Регламент № 795/2004 са транспонирани във вътрешното право посредством две съвместни наредби на Ypourgos Oikonomias kai Oikonomikon и Ypourgos Agrotikis Anaptyxis kai Trofimon, а именно Междуведомствена наредба № 292464 от 9 август 2005 г. (FEK B’ 1122), установяваща по общ начин допълнителните административни мерки за прилагане и мерки за изчисляване на броя и стойността на правата на получателите на единното плащане, както и Междуведомствена наредба № 49143 от 8 август 2006 г. (FEK B’ 1333), установяваща конкретните мерки, а именно начин на плащане, изплатени суми, доказателства за плащане, за извършване на допълнително плащане за качество в тютюневия сектор.

9 Член 16 и приложение I към Междуведомствената наредба № 292464 от 9 август 2005 г. установяват процента на допълнително плащане като задържане за качество за тютюна на 2 %.

Спорът по главното производство и преюдициалният въпрос

10 На 13 ноември 2006 г. Panellinios Syndesmos е поискало пред Symvoulio tis Epikratias отмяна на Междуведомствена наредба № 49143 от 8 август 2006 г. В рамките на това производство Panellinios Syndesmos е оспорило също и законосъобразността на Междуведомствена наредба № 292464 от 9 август 2005 г.

11 Според Panellinios Syndesmos двете съвместни наредби са незаконосъобразни, доколкото представляват мерки за прилагане на Регламент № 1782/2003, чийто член 69 противоречи на правото на Съюза.

12 Запитващата юрисдикция счита, че свободата на действие, която посоченият регламент предоставя на националните органи относно прилагането му, допринася за диференциация, която е съобразена с потребностите на всеки регион, и че възможността държавите членки да определят различен процент на задържане, не представлява дискриминация.

13 Въпреки това запитващата юрисдикция си задава въпроса дали това диференцирано прилагане, именно поради определянето на различен процент на задържане, и следователно на различни допълнителни плащания, не води до нарушаване на конкуренцията между производителите на един и същ продукт в различните държави членки и до отрицателни последици за доходите на производителите в различните региони.

14 При тези обстоятелства Symvoulio tis Epikrateias решава да спре производството и да постави на Съда следния преюдициален въпрос:

„Съвместима ли е разпоредбата на член 69 от Регламент № 1782/2003, по силата на която държавите членки имат възможност да определят — в рамките на прага от 10 % от компонента от националния таван, посочен в член 41, като се имат предвид критериите, определени в параграф 3 на този член — различни проценти на задържане по отношение на допълнителното плащане за производителите, с разпоредбите на член 2, на член 32 и на член 34 от Договора ЕО и с целите да се гарантира стабилно ниво на доходите на производителите и да се поддържат селските райони, доколкото разрешава тази диференциация на процента на задържане?“.

По преюдициалния въпрос

15 С въпроса си запитващата юрисдикция иска да установи по същество дали член 69 от Регламент № 1782/2003 е валиден с оглед на членове 32 ЕО и 34 ЕО, както и на целите да се гарантира стабилно ниво на доходите на производителите и да се поддържат селските райони, доколкото неговото прилагане би поставило производителите в държава членка, която определя нисък процент на задържане, в неблагоприятно положение спрямо производителите, намиращи се в други държави членки, в които този процент е по-висок, и би довело до дискриминация, както и до нарушаване на конкуренцията между производителите на един и същ продукт, намиращи се в различни държави членки.

16 В самото начало следва да се отбележи, че отмяната на Регламенти № 1782/2003 и № 795/2004 няма последици за предмета на спора по главното производство, тъй като прилагането на член 69 от Регламент № 1782/2003 продължава до месец юни 2010 г.

17 Както е изложено в съображение 24 от него, Регламент № 1782/2003 има за цел да позволи преминаването от подпомагане на производството към подпомагане на земеделския производител чрез прогресивно намаляване на преките плащания и въвеждане на схема за

помощ, отделена от производството, а именно единното плащане, определено на базата на предходните права през даден референтен период, за да направи земеделските производители на Европейския съюз по-конкурентоспособни.

18 Следва да се добави, че въвеждането на схемата на единно плащане се включва в новата обща селскостопанска политика, една от основните цели на която е, както отбелязва генералният адвокат в точка 3 от заключението си, рационализирането и опростяването на съответните правила на Европейския съюз едновременно с постигането на по-голяма децентрализация при прилагането на политиката, с оглед на което беше предоставена по-широка свобода на действие на държавите членки и на техните региони.

19 Член 64 от Регламент № 1782/2003 предвиждаше в рамките на частичното въвеждане на схемата на единно плащане възможността държавите членки да вземат решение „най-късно до 1 август 2004 г.“ да прилагат на национално или на регионално равнище схемата на единно плащане, при определени условия.

20 Именно в тази рамка член 69 от споменатия регламент предоставя на държавите членки възможността да задържат до 10 % от компонента от националния таван за всеки сектор на производство, за да извършат допълнително плащане за специфични видове селскостопански практики, които са важни за опазването или подобряването състоянието на околната среда или за подобряване на качеството и предлагането на пазара на селскостопански продукти.

По нарушението на член 34 ЕО

21 В това отношение следва да се прецени дали член 69 от Регламент № 1782/2003 противоречи на член 34 ЕО поради това, че води, от една страна, до дискриминация между производителите, и от друга страна, до нарушаване на конкуренцията между производителите на един и същ продукт в различни държави членки.

22 В това отношение следва да се припомни, че според установената съдебна практика член 34, параграф 2 ЕО, който забранява всякаква дискриминация в рамките на общата селскостопанска политика, е само специфичен израз на общия принцип на равенство, който изисква да не се третират по различен начин сходни положения и да не се третират еднакво различни положения, освен ако такова разграничаване не е обективно обосновано (Решение от 11 юни 2009 г. по дело Agrana Zucker, C-33/08, Сборник, стр. I-5035, точка 46).

23 Необходимо е да се отбележи, на първо място, че самият член 69 от Регламент № 1782/2003 не определя различни условия в зависимост от държавите членки или производителите, а само предоставя на всички държави членки, при едни и същи условия и ред, известна свобода на преценка за извършване на допълнителните плащания в рамките на реформата на общата селскостопанска политика.

24 Следва да се припомни, на второ място, най-напред, че съгласно принципа на субсидиарност, прогласен в член 5, втора алинея ЕО, Съюзът предприема действия в областите, които не са от неговата изключителна компетентност, само ако и доколкото целите на предлаганото действие не могат да бъдат достатъчно добре постигнати от държавите членки и поради обхвата или последиците от предлаганото действие могат да бъдат по-успешно осъществени от Съюза (вж. в този смисъл Решение от 8 юни 2010 г. по дело Vodafone и др., C-58/08, Сборник, стр. I-4999, точка 72).

25 По-нататък, от установената съдебна практика следва, че държавите членки могат да приемат правни разпоредби относно положение, което се урежда от правото на Съюза, когато то им предоставя изрично правомощие да вземат решения (вж. в този смисъл Решение от 11 ноември 1992 г. по дело Teulie, C-251/91, Recueil, стр. I-5599, точка 13, и Решение от 27 ноември 1997 г. по дело Witt, C-356/95, Recueil, стр. I-6589, точка 39).

26 Най-сетне, следва да се отбележи, че в рамките на общата селскостопанска политика, която попада, съгласно член 4, параграф 2, буква г) ДФЕС в рамките на споделената компетентност между Съюза и държавите членки, последните разполагат със законодателна власт, която им позволява, както следва от член 2, параграф 2 ДФЕС, да упражняват своята компетентност, доколкото Съюзът не е упражнил своята.

27 Това важи с още по-голяма сила след реформата на общата селскостопанска политика, която изисква, както отбелязва запитващата юрисдикция, засилена децентрализация на компетентностите с цел по-добре да се отчетат особеностите на всяка държава членка или регион, както и положението на пазара на различните засегнати продукти и производители, съгласно член 33, параграф 2, буква а) ЕО.

28 От това следва, че Съветът на Европейския съюз може да предоставя на държавите членки известна свобода на преценка при определянето на процента на задържане, за да имат възможността държавите членки, както е изложено в съображение 33 от Регламент № 1782/2003, да определят някакъв баланс между индивидуалните права на плащане и регионалните или националните средни стойности, както и между съществуващите плащания и единното плащане, и да разполагат по този начин с достатъчна гъвкавост, за да отговорят на специфични ситуации.

29 На трето място, следва да се изтъкне, че оправомощаването на държавите членки, от една страна, е стриктно ограничено и подчинено на поредица както материални, така и процесуални условия, и от друга страна, съставлява временна мярка, целяща да улесни прехода към схемата на единно плащане.

30 Действително, от една страна, диференциацията, позволена от член 69 от Регламент № 1782/2003, е ограничена, тъй като в рамките на прогресивното намаляване на преките плащания държавите членки могат да задържат до 10 % от компонента от националния таван, с цел извършване на допълнително плащане.

31 От друга страна, посоченият член 69 предвижда, че допълнителните плащания се отпускат само за специфични видове селскостопански практики, които са важни за опазването или подобряването състоянието на околната среда или за подобряване на качеството и предлагането на пазара на селскостопански продукти, при условия, които следва да бъдат дефинирани от Комисията, в съответствие с процедурата, установена в член 69, параграф 3 от Регламент № 1782/2003. Нещо повече, в резултат на по-задълбочен преглед на всеки сектор, в членове 66—68 от Регламент № 1782/2003 законодателят на Съюза е предвидил специфични правила в зависимост от характеристиките на тези сектори.

32 На четвърто място, от член 69 от Регламент № 1782/2003 следва, че общата сума на плащанията за селскостопанските производители в определен сектор за всяка държава се запазва в голяма степен една и съща, независимо дали националните власти решават да въведат допълнителни плащания, и ако случаят е такъв, независимо от размера на задържането, който определят за тази цел.

33 Освен това определянето на различен процент на задържане не води автоматично до предоставянето на допълнителни плащания в по-висок или по-нисък размер, след като последните се предоставят само на земеделските производители, които отговарят на предвидените специфични изисквания и критерии.

34 На пето място, следва да се припомни, че фактът, че приемането на мярка в рамките на обща организация на пазара може да има различни последици за определени производители в зависимост от специфичния характер на тяхното производство или от местните условия, не може да се счита за забранена от Договора за ЕО дискриминация, щом тази мярка се основава на обективни критерии, приспособени към нуждите на общото функциониране на общата организация на пазара (Решение от 9 юли 1985 г. по дело Bozzetti, 179/84, Recueil, стр. 2301, точка 34, както и Решение от 14 май 2009 г. по дело Azienda Agricola Disarò Antonio и др., C-34/08, Сборник, стр. I-4023, точка 69).

35 Също така от постоянната съдебна практика следва, че забраната за дискриминация не се отнася до евентуални разлики в третирането, съществуващи между държавите членки, които може да се дължат на разлики в законодателствата на различните държави членки, при условие че тези законодателства засягат по един и същи начин всички лица, за които се прилагат (Решение от 16 юли 2009 г. по дело Horvath, C-428/07, Сборник, стр. I-6355, точка 55 и цитираната съдебна практика).

36 Макар разбира се този принцип да е развит във връзка с тълкуването на разпоредбите на правото на Съюза относно преценката за съответствие на националното законодателство с принципа на недопускане на дискриминация, положението не би следвало да е по-различно при преценката за валидност на разпоредба от правото на Съюза, предоставяща на държавите членки свобода на действие, въз основа на която те приемат посочените различни законодателни мерки.

37 На шесто място, запазването на действителна конкуренция на пазарите на селскостопански продукти е част от целите на общата селскостопанска политика.

38 Следва да се припомни в това отношение, най-напред, че както бе установено в точки 32 и 33 от настоящото решение, определянето на различен процент на задържане не води задължително до предоставянето на по-високи или по-ниски по размер суми.

39 Дори да се приеме, че определянето на различен процент на задържане от държавите членки може да доведе до нарушаване на конкуренцията между производителите на един и същ продукт, намиращи се в различни държави членки, което не е уточнено в акта за отправяне на преюдициално запитване, следва да се припомни, че съгласно постоянната съдебна практика дори когато става въпрос за правилата на договора в областта на конкуренцията, член 36 ЕО дава предимство на целите на общата селскостопанска политика пред тези на политиката в областта на конкуренцията (Решение от 9 септември 2003 г. по дело Milk Marque и National Farmers' Union, C-137/00, Recueil, стр. I-7975, точка 81).

40 При всяко положение, законодателят на Съюза разполага в областта на общата селскостопанска политика с широка свобода на преценка, която съответства на политическите отговорности, които членове 34 ЕО и 37 ЕО му предоставят, като Съдът многократно е приемал, че единствено явно неподходящият характер на приета в тази област мярка с оглед на целта, която компетентната институция възнамерява да постигне, може да засегне законосъобразността на подобна мярка (Решение от 2 юли 2009 г. по дело Bavaria и Bavaria Italia, C-343/07, Сборник, стр. I-5491, точка 81).

41 В резултат на това осъществяваният от Съда контрол трябва да се ограничи до проверката дали разглежданата мярка не е опорочена от явна грешка или от злоупотреба с власт, или пък въпросният орган не е надхвърлил явно пределите на своето право на преценка (Решение от 12 юли 2001 г. по дело Jippes и др., C-189/01, Recueil, стр. I-5689, точка 80, Решение от 9 септември 2004 г. по дело Испания/Комисия, C-304/01, Recueil, стр. I-7655, точка 23, както и Решение от 23 март 2006 г. по дело Unitymark и North Sea Fishermen's Organisation, C-535/03, Recueil, стр. I-2689, точка 55).

42 В това отношение, по-специално от съображения 33 и 34 от Регламент № 1782/2003 следва, че предвидената в член 69 възможност за предоставяне на допълнително плащане трябва да се осъществява в зависимост от структурните и естествени неравенства между различните селскостопански райони. Това обстоятелство е изрично посочено сред тези, които съобразно член 33, параграф 2 ЕО трябва да бъдат взети предвид при изработването на общата селскостопанска политика.

43 Тъй като евентуалните нарушения на конкуренцията, които могат да произтекат от прилагането на член 69 от Регламент № 1782/2003, са в краен случай ограничени, в допълнение не може да се приеме, че законодателят на Съюза не е намерил точен баланс между различните елементи и цели, които следва да бъдат взети предвид, и че по този начин е надхвърлил явно пределите на правото си на преценка.

44 В резултат на това при разглеждането на член 69 от Регламент № 1782/2003 с оглед на член 34 ЕО не се установяват никакви обстоятелства, които могат да засегнат неговата валидност.

По нарушението на член 32 ЕО

45 Запитващата юрисдикция се позовава на доводите на жалбоподателя в главното производство, според които член 69 от Регламент № 1782/2003 противоречи на член 32 ЕО, доколкото разрешавайки на държавите членки свободно да установяват без критерии или предварителни условия процента на задържане от националния таван, който те ще имат на разположение, за да поддържат продукт, който подобно на суровия тютюн е подчинен на общата политика за селскостопанската политика, тази разпоредба премахва общия характер на селскостопанската политика.

46 Налага се констатацията, че свободата на преценка, предоставена на държавите членки при определяне на процента на задържане, прилаган спрямо националния таван на помощите за съответния засегнат сектор с оглед извършване на допълнително плащане, няма в никакъв случай за цел или последица премахването на общия характер на селскостопанската политика, а съответства единствено на оправомощаването на националните власти да приложат определени правила, които законодателят на Съюза е счел за подходящи в рамките на въвеждането на схемата на единно плащане.

47 Действително посоченото допълнително плащане, временно и в размер, ограничен до 10 % от компонента от националните тавани, има за цел, от една страна, да стимулира селскостопанските производители да спазват изискванията относно подобряването на качеството на техните продукти и опазването на околната среда като възнаграждение за по-добрата им адаптация към новите изисквания на общата селскостопанска политика, и от друга страна, да смекчи последиците, до които води на практика за някои сектори на производство преходът от схемата на преки плащания към схемата на единно плащане.

48 Възможността, предоставена на държавите членки да определят най-подходящия размер на процента на задържане, като се държи сметка за техните национални или регионални особеностите, както и за положението на пазара на различните засегнати продукти и

производители, е обоснована съгласно член 33, параграф 2 ЕО, който налага при изработването на обща селскостопанска политика и специфичните методи за нейното прилагане да се вземат предвид специфичният характер на селскостопанската дейност, произтичащ от социалната структура на селското стопанство и от структурните и естествени неравенства между различните селскостопански райони, както и необходимостта да се извършват постепенно подходящите промени.

49 Освен това, както следва от точки 29—31 от настоящото решение, оправомощаването на националните власти от законодателя на Съюза е подчинено на редица както материални, така и процесуални условия, закрепени както пряко в член 69 от Регламент № 1782/2003, така и в регламент, който следва да бъде приет от Комисията в съответствие с процедурата, посочена в член 144, параграф 2 от този регламент.

50 В това отношение следва да се отбележи, че Комисията е установила подробно тези условия в Регламент № 795/2004, чийто член 48 предвижда важни гаранции, като изисква държавите членки да приемат решенията си съобразно обективни критерии и да действат „по начин, по който да се осигури равно третиране на земеделските производители и да се избегнат нарушения на пазара и в областта на конкуренцията“. Освен това посочените разпоредби признават на Комисията правомощието да контролира строго начина, по който органите на държавите членки осъществяват допълнителните плащания, като налагат на последните редица задължения за нотифициране.

51 Също така член 64, параграф 3 от Регламент № 1782/2003 изисква Комисията да представи в определен срок „на Съвета доклад за възможните последици с оглед пазарното и структурното развитие на прилагането от страна на държавите членки […], при необходимост, придружен от съответните предложения“, по-специално относно възможността, предвидена в член 69 от същия регламент.

52 От гореизложеното следва, че при разглеждането на член 69 от Регламент № 1782/2003 с оглед на член 32 ЕО не се установяват никакви обстоятелства, които могат да засегнат неговата валидност.

По нарушението на целите да се гарантира стабилно ниво на доходите на производителите и да се поддържат селските райони

53 Запитващата юрисдикция поставя въпроса дали член 69 от Регламент № 1782/2003 нарушава „целите да се гарантира стабилно ниво на доходите на производителите“ и „да се поддържат селските райони“, доколкото прилагането му би имало за последица липсата на увереност у селскостопанските производители за наличието на стабилни доходи и възможността да бъдат принудени да се откажат от отглеждането на тютюн.

54 Що се отнася до гарантирането на стабилни доходи, следва да се отбележи, както подчертава Съветът, че такава цел не присъства сред целите на общата селскостопанска политика, посочени в член 33 ЕО, който посочва целта „да се осигури приемлив жизнен стандарт за хората, занимаващи се със селско стопанство“, както и „да се стабилизират пазарите“.

55 Освен това, както генералният адвокат отбелязва в точка 60 от заключението си, договорите не изискват осигуряването на приемлив стандарт на живот посредством неизменното отглеждане на един и същ продукт.

56 В допълнение, както е посочено в точка 32 от настоящото решение, член 69 от Регламент № 1782/2003 не променя общата сума на помощта, която може да бъде предоставена на земеделските производители от един продуктов сектор, какъвто е тютюнът, а разрешава единствено, и то в определени граници, разпределяне на сумата на помощта между преките и евентуалните допълнителни плащания.

57 По същия начин от целта да се стабилизират пазарите, посочена в член 33, параграф 1, буква в) ЕО, не следва, че производството трябва да бъде винаги стабилно, тъй като една от целите на реформата на общата селскостопанска политика се състои, напротив, в стимулирането на по-конкурентоспособно и по-пазарно ориентирано земеделско производство.

58 Що се отнася до съответствието с твърдяната цел за поддържане на селските райони, следва да се отбележи, че съображения 3 и 21 от Регламент № 1782/2003 подчертават именно необходимостта да се избегне изоставянето на земеделска земя и да се поддържат селските райони. Запитващата юрисдикция не сочи нито едно обстоятелство, от което да може да се направи извод, че мярката, предвидена в член 69 от посочения регламент, би засегнала тези цели. Напротив, свободата на преценка, предоставена на държавите членки в рамките на процента на задържане, им позволява да поставят правото на допълнително плащане в зависимост от спазването на условия, насочени към постигането на тези цели.

59 От всички гореизложени съображения следва, че при разглеждането на преюдициалния въпрос не се установяват никакви обстоятелства, които могат да засегнат валидността на член 69 от Регламент № 1782/2003.

По съдебните разноски

60 С оглед на обстоятелството, че за страните по главното производство настоящото дело представлява отклонение от обичайния ход на производството пред запитващата юрисдикция, последната следва да се произнесе по съдебните разноски. Разходите, направени за представяне на становища пред Съда, различни от тези на посочените страни, не подлежат на възстановяване.

По изложените съображения Съдът (пети състав) реши:

При разглеждането на преюдициалния въпрос не се установяват никакви обстоятелства, които могат да засегнат валидността на член 69 от Регламент (ЕО) № 1782/2003 на Съвета от 29 септември 2003 година относно установяване на общи правила за схеми за директно подпомагане в рамките на Общата селскостопанска политика и за установяване на някои схеми за подпомагане на земеделски производители и за изменение на Регламенти (ЕИО) № 2019/93, (ЕО) № 1452/2001, (ЕО) № 1453/2001, (ЕО) № 1454/2001, (ЕО) 1868/94, (ЕО) № 1251/1999, (ЕО) № 1254/1999, (ЕО) № 1673/2000, (ЕИО) № 2358/71 и (ЕО) № 2529/2001.

Подписи